

Miletics Attila

Ahogy legtöbbünket, őt is egy kicsi amatőr fényképezőgép kézbe fogása fertőzte meg ezzel a „betegséggel”, aminek köszönhetően most itt olvashatunk róla, egészen pontosan 2005 tavaszán. Gondolhatnánk, hogy hiszen mindenki fogott már a kezében fényképezőgépet, mégsem vált rabjává a fotózásnak. Jogos a felvetés, mert nem mindenki ben merülnek fel olyan gondolatok, érzések és nem mindenki látja meg az olyan hangulatos pillanatokat, amik nem csak számára, hanem egy kívülálló számára is felidéznek egy egy szép fiatalkori élményt. Aki viszont észreveszi az ilyen és ehhez hasonló helyzeteket, abban megfogalmazódik az a fura vágy, hogy ezeket az érzéseket, hangulatokat valamilyen módon kifejezze. Nála a fényképezőgép az „eszköz”, ami egyedi gondolati- és képi világot közvetíti számunkra. Szinte az első alkalommal magával ragadta az érzés, ami egy-egy hangulat vagy pillanat megörökítésénél töltötte el, és azonnali függőséget okozott számára. Mint ahogy mindenki más, a további fejlődés érdekében ő is jobban elmélyült a fotózás technikai hátterének, fizikai szabályainak tanulmányozásában. Megismerkedett a XX. század korszakalkotó műveivel, emellett figyelemmel kísérte a kortárs alkotók munkásságát, a későbbiekben pedig maga is regisztrált több fotós honlapra, így

bővítve tudását, szélesítve, finomítva látásmódját. Hamarosan megérezte, hogy kevés már az a kis kompakt, mert korlátok közé szorítja kreativitását. Ahogy a legtöbb fiatal diák, Attila sem rendelkezett túlzottan vastag pénztárcával, tehát kellett egy kis nyári- hétvégi munka, hogy bővíthesse felszerelését, és ez által új teret nyisson elképzelései megvalósításához, kifejezőmódjának színesítéséhez. Tudja magáról, hogy ha valamit nagyon akar, akkor arra nem sajnálja az időt és a hosszasan összpórolt pénzt, így aztán elég gyorsan a következő technikai szintre lépett. Az új géppel újabb remek fotók készültek, melyekből csak úgy áradt a hangulat, és az a felszabadító, megnyugtató, laza, fiatalos érzés, amit mindenki érzett, mikor fiatal, szabad és szép volt. Ez az, ami miatt mindenki megáll egy percre a képek felett, legyen az illető egy nyugdíjas, vagy éppen fiatal. Ekkoriban nyílt lehetőség egy kiállítás megrendezésére négy fotós barátjával közösen. Abban a kávézóban, ahova majdnem minden nap betértek, ami a törzshelyük volt és ahol mindenki ismerte őket. 13 nap alatt fejenként 8 képet készítettek, melyek illeszkedtek a hely atmoszférájához, és a kávéról, a kávézókról, illetve a kávéfogyasztó emberekről meséltek rövid történeteket. Persze hamarosan ezt a fényképezőgépet, ezt a kategóriát is sikerült kinőni. Jött tehát az újabb spórolás, az újabb munka, ami végül lehetővé tette egy tükörreflexes gép megvásárlását. Ezt követően szinte már semmi sem szabhatott határt a képzeletnek. A korábbi épületek, tárgyak, absztraktok mellett már embereket is egyre bátrabban, egyre gyakrabban kapott lencsevégre. Kérdezhetnénk, hogy mitől olyan különleges ő, hiszen rengeteg embernek van jobbnál jobb fényképezőgépe és alkot jobbnál jobb képeket. A különbség köztük és közte, hogy a legtöbb ember a divatot követi, másoknak próbál megfelelni a képeivel, innentől kezdve már nem saját magát, saját gondolatait, érzéseit, nem a saját egyedi világot mutatja meg a képek segítségével, hanem egy másik emberét, akit utánozni próbál.

Ő azért különleges, mert nem követ semmiféle divatot, nem próbál utánozni senkit, hanem a saját gondolatait, pillanatait, és a saját fantáziáját tárja elénk a fotók segítségével. Ettől lesz boldog és ez motiválja abban, hogy továbbra is kattogtassa a gépét. Nem csak az okoz neki örömet, ha mások megveregetik a vállát, vagy agyondicsérik egy-egy remek fotóját. Legalább akkora öröm, ha lenyomhatja az exponáló gombot abban a varázslatos pillanatban, amikor az a bizonyos légy éppen ott és éppen úgy ül, vagy amikor az a bizonyos teáscsésze éppen ott van azon a párkányon, és éppen semmi sem rezdíti meg a benne levő finom teát. Önmagának és azoknak fotóz, akik megérik azt a könnyedséget, nyugodtságot, vagy azt a feszült várakozást, ami őt is átjárja, amikor a gombon van a mutatóujja, amikor felpattan a tükör, amikor az a bizonyos kép örökre belevésődik az emlékezetébe, ami akár a nézőt is elbűvölheti. Bárki találhat egy ilyen képet a galériájában, csak egy kis időre lesz szüksége. A szabadság az, ami megteremti egyedi stílusát és különlegessé teszi munkásságát. Ezzel az egyéni látásmóddal tud kitűnni a rengeteg vele egykorú fiatal fotós közül. Ezért gondolom, hogy remek például szolgál azoknak, akik próbálják megtalálni a saját stílusukat, ízlésvilágukat. Végtelenül egyszerű a recept. Saját magunkat kell adni, nem csak a csajok előtt, hanem a fényképezőgép mögött is. Nem kell szégyellni úgy lefotózni egy olyan tárgyat vagy hangulatot, amit és ahogyan még mástól nem láttunk, mert az nem azt jelenti, hogy abból nem lenne jó kép. Nos, talán ez az oka ennek a könnyedségnek, mely átjárja fotóit és talán ez az oka annak is,

hogy elnyerte a 2008-as Fényműhely alkotótábor ösztöndíj pályázata egyik különdíját. A másik lényeges dolog, ami igazán színessé teszi Attila galériáját, az a nyitottság a különféle fotografiai technikák felé. A digitális technika manapság rengeteg lehetőséget nyújt, de a filmes fotózás egyedi hangulatát semmiféle utómunka nem tudja visszaadni. Ezt ő is azonnal megtapasztalta, amint meglátta az első filmre készült fotóit. Ismét egy új világ nyílt meg előtte, amelybe azonnal belevetette magát, és a digitális fényképezőgép egy időre a sarokba került. Külön dícséret illeti ezért, hiszen

manapság kihalófélben van a filmes fotózás, mert mindenki inkább az olcsóbb, kényelmesebb digitális technikával dolgozik. Ritkaságszámba megy, ha valaki vállalja a kockázatot, hogy nincs „delete” gomb a fényképezőgépen. A filmes fotózás egyik különleges ágába, az instant filmes technikába is beleszeretett, és ettől a pillanattól kezdve stílusa egyre kiforrottabbá vált. Ez a technika olyan távlatokat nyitott meg előtte, amire nem is számított. Nem törődve a nyersanyag bonyolult és költséges beszerzésével, rálépett erre az ösvényre, amiről véleményem szerint sosem fog teljesen letérni. A már említett nyitott gondolkodás és a régi technika párosítása olyan újszerű fotókat eredményezett, melyek szinte azonnal védjegyévé váltak. Jól kihasználja a különleges képformátum és színvilág adta lehetőségeket, és remekebbnél remekebb képeket alkot a polaroid technika segítségével. Nyitottság, szabadság, egyediség, a már sokszor emlegetett jelzők melyek leginkább fémjelzik munkáit. Nem csak a fotói, de a személyisége is egyedi. Tehetségét sem a boltban vásárolta fényképezőgépe mellé. Tehetséget mindannyian kapunk, már a születésünk pillanatában. Persze mindenki másban ügyesebb. A sok kiváló adottsággal rendelkező, tehetséges ember között pedig az a legjobb, aki tisztában van az erősségeivel és ezeket a végtelenségig kihasználja, fejleszti. Ő is ezt teszi, és nagyon remélem, hogy ezután sem hagyja elkallódní ezt az értékes ajándékot. Ahogy én ismerem, nem kell ettől tartanunk, mert ugyan előfordul, hogy néha, egy kis időre leteszi a fényképezőgépet, de nem kell sokáig várni, hogy újabb képekkel térjen vissza. Ezek mindegyike egy egy történetet, hangulatot és gondolatfolyamot indít el az emberben, ha egy kicsit is pihenteti rajtuk a szemét. Fiatal kora ellenére olyan nagy látószöggel rendelkezik, hogy szinte minden korosztály megtalálhatja a saját kedvencét az alkotásai között. Ezért ajánlom mindenkinek, hogy vessen egy pillantást fiatal fotósunk munkáira, melyek különleges élményt nyújtanak majd. Azt gyánitom, nem ez az utolsó alkalom, hogy nevével és képeivel találkozunk.

